

No mutta terve taas! Viime novellista onkin mennyt jo aikaa. Tämä tässä on tulosta siitä, että opin taas tekemään kukkaseppeleitä. Jee~ Tässä nuo kaksi henkilöä ovat noin 12-13-vuotiaita. Kyllä minä tiedän että se pitäisi näkyä tekstissä, mutta kun en saanut sitä tuohon tungettua. ;-; Anteeksi. Miten vain, toivottavasti nautitte~

"Mutta ihan tosi, mieti nyt! Meidät on varmaan luotu toisillemme!" Anna selitti innoissaan, kesämekon helmat liehuen lämpimässä tuulessa. Hän vaelteli voikukalta toiselle muutama päivä sitten leikatun nurmikon seassa, jo kohtalaisen suuri kukkakimppu kädessään. Uuden ja mielestään tarpeeksi kauniin kukkasen luo päästyään hän kumartui ja napsaisi varren helposti poikki, lisäten kukan alati kasvavaan kimppuunsa. "..Varmasti teidät on..." Ivan mutisi hajamielisesti, väsäten kukkaseppelettä keskittynyt ilme kasvoillaan suunnilleen keskellä Annan voikukanpoiminta-aluetta. Vähän matkan päässä lojui pari epäonnistunutta seppeleenalkua, ja tämä nykyinen oli jo viides yritys. Tähän saakka kaikki oli sujunut hyvin, mutta kun Ivan kurkotti ottamaan seuraavan voikukan vieressään olleesta pinosta, hän sai huomata kätensä kohtaavan pelkkää nurmikkoa. "Anya, lisää kukkia." "Eikun ihan tosi, mieti Vanya! Anna ja Aron... Vai Aron ja Anna? Miten vaan, mutta enkö sovikin hyvin yhteen hänen kanssaan? Mieti nyyyt!" Anna jatkoi selitystään kävellessä Ivanin luo ja laskien kukat varovaisesti entisen pinon paikalle. Vastaukseksi hän sai jokseenkin kiittolisen hymähdyksen. Anna huokasi. "Vanya, sinä et nyt mieti." "Mietinpäs", Ivan vastasi nostamatta katsettaan sepeleestä ja lisäten siihen yhden Annan tuomista kukista. Kukan varsi katkesi, ja se piti ottaa pois. Paljoakaan miettimättä Ivan viskasi katkenneen kukan jonnekin Annan suuntaan, tosin hänen harmikseen kukkanen lensi maalinsa ohi ja laskeutui hänen näkymättömiinsä. "En tosin välttämättä sitä mitä sinä halusit minun miettivän", Ivan myönsi ja otti uuden kukkasen pinosta. Anna huokasi uudelleen ja istahti nurmikolle Ivanin viereen, kukkapinon toiselle puolelle. Hän otti pinosta yhden kukan ja pyöritteli sitä sormissaan. "Arvasin." "Mitä sinä taas halusit että mietin?" Ivan kysyi vilkaisten Annaa silmäkulmastaan. Hän otti taas uuden kukan pinosta ja lisäsi sen sepeleeseen. "Sitä, miten hyvin minä ja Aron sovimme yhteen. Ihan tosi! Nimistämmekin tulee kaunis pari, Aron ja Anna..." Anna selitti haaveillen ja katsoi kukkasta kädessään. "Kappas. Tässä on niitä pieniä koppakuoriaisia." "...Minusta Anya ja Vanya on paljon hienompi pari..." Ivan mutisi hiljaa ja ähkäisi, kun toisenkin kukan varsi katkesi. Tällä kertaa hän ei heittänyt kukkaa minnekkään, vaan antoi sen vain pudota suoraan maahan. Anna naurahti ja huitaisi Ivania pitelemällä kukkasella. "Niin varmaan! Emmekä me edes ole pari sillä tavalla, tyhmä", tyttö muistutti ja ojensi kukkansa Ivanille, joka lisäsi sen sepeleeseen. Sepplele oli jo melkein valmis, kaipasi enää päättelyä. Kun Ivan ryhtyi tekemään sitä, Anna otti pinosta pienimmän löytämänsä kukkasen ja alkoi nyt pyöritellä sitä käsissään. Hän ei kuitenkaan katsonut kukkasta, vaan Ivania. "...Miksi sinulla on pieni letti tuossa hiuksissasi?" Anna kysyi hetken kuluttua. "Isosisko tuli eilen käymään meillä", Ivan vastasi huolettomasti ja huokasi tyytyväisenä. Hän oli jo melkein saanut sepeleen valmiiksi, vaikka tämä oli ensimmäinen hänen tekemänsä sepplele sitten viime kesän. Tai, no, periaatteessa viides. "Ai, se selittääkin", Anna sanoi ja jatkoi hetken mietinnän jälkeen, "Laitan siihen kukkasen." "Onko sinun ihan pakko?" Ivan kysyi ja suoristi selkäänsä. "Tämä on muuten valmis." "On pakko", Anna vastasi päättäväisesti, "Kukkaset pukevat sinua." Hän kiinnitti pitelemänsä pienen voikukan Ivanin lettiin nin, ettei se putoaisi ainakaan aivan heti. Se korosti mukavasti lettiä, joka ei nyt ainakaan jäisi kovin monelta huomaamatta. "No kiitos. Sinä saat sitten tämän", Ivan totesi ja asetti tekemänsä kukkaseppeleen varovasti Annan vaaleanruskeille hiuksille. "Se ei kyllä välttämättä pysy kasassa kovin kauaa." "Ei se haittaa. Ainahan sen voi

korjata, ja jos tämä jotenkin tuhoutuu niin pahoin, ettei sitä voi korjata, voithan aina tehdä uuden..." Anna selitti ja korjasi hieman seppeleen asentoa. "Ja kiitos." "Voin tehdä uuden huomenna", Ivan ehdotti ja vilkaisi kukkapinoa. Siinä oli vielä runsaasti kukkia jäljellä. Ivan otti yhden voikukan, irrotti sen varresta ja heitti kukan kohti Annaa. Kukka jäi roikkumaan Annan hiuksiin, mistä Anna varoen sen irrotti ja ei-niin-varoen heitti takaisin Ivanille. "Huomenna ei käy, olen Aronin kanssa." "Ai... Taasko?" Anna nyökkäsi. "Joskus toiste sitten", tyttö sanoi hymyillen. "Joo..." Ivan sanoi ja huokasi pettyneenä, "Joskus toiste sitten."